

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 marca 2023 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
sprawy **M. F.**,
skazanej z art. 284 § 2 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej
od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach
z dnia 26 września 2022 r., sygn. akt II Ka 387/21,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie
z dnia 17 lutego 2021 r, sygn. akt II K 137/19,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazaną kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu w Węgrowie z dnia 17 lutego 2021 r. (sygn. II K 137/19) M. F. została uznana winną czynów z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnionych w ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., z art. 271 § 3 k.k., z art. 270 § 1 k.k. oraz z art. 267 § 1 w zw. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które orzeczono karę łączną w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok powyższy został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia

26 września 2022 r. (sygn. akt II Ka 387/21) jedynie w zakresie kwoty odszkodowania. W pozostałym zakresie wyrok utrzymano w mocy.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanej, zarzucając wyrokowi:

„1. Rażąco naruszenie art. 433 § 2 kpk oraz art. 457 § 3 kpk polegające na przeprowadzeniu kontroli odwoławczej w sposób sprzeczny z wymogami przywołanych przepisów poprzez brak wszechstronnej kontroli odwoławczej i zaniechanie właściwego rozważenia zarzutów apelacji dotyczącego obrazu przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie:

- art. 284 § 2 kk poprzez dokonanie przez Sąd meriti, jak również Sąd II instancji jego błędnej wykładni i wadliwej subsumpcji stanu faktycznego sprawy, w sytuacji gdy właściwa ocena zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego i idąca za tym analiza prawnokarna zachowania skazanej prowadzi do jednoznacznego wniosku, że M. F. nie wyczerpała znamion strony podmiotowej i przedmiotowej wskazanego czynu zabronionego w szczególności, iż nie działała umyślnie i z zamiarem bezpośrednim w celu trwałego zatrzymania powierzonej jej rzeczy w postaci pieniędzy, które po krótkotrwałym użyciu zwracała na właściwy rachunek bankowy, a w konsekwencji tego nieprawidłowe zakwalifikowanie zachowania skazanej jako przywłaszczenia;

- art. 271 § 3 kk poprzez dokonanie przez Sąd meriti, jak również Sąd II instancji jego błędnej wykładni i wadliwej subsumpcji stanu faktycznego sprawy, w sytuacji gdy właściwa ocena zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego i idąca za tym analiza prawnokarna zachowania skazanej prowadzi do jednoznacznego wniosku, że M. F. nie wyczerpała znamion strony podmiotowej i przedmiotowej wskazanego czynu zabronionego w szczególności, iż nie działała z zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, bądź osobistej, przez co w realiach przedmiotowego postępowania mogła jedynie dopuścić się sprawstwa czynu z art. 271 § 1 kk;

2. Rażąco naruszenie art. 433 § 2 kpk oraz art. 457 § 3 kpk polegające na przeprowadzeniu kontroli odwoławczej w sposób sprzeczny z wymogami

przywołanych przepisów poprzez brak wszechstronnej kontroli odwoławczej i w zakresie obrazu przepisu postępowania karnego, a mianowicie:

- *art. 410 kpk pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z uznanego za wiarygodny dowodu w postaci opinii biegłego z zakresu rachunkowości w osobie D. L. i tym samym oparcie ustaleń faktycznych jedynie na części materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie poprzez pominięcie faktu, iż biegły w treści sporządzonej opinii nie wskazał, aby na rachunku bankowym Stowarzyszenia Rozwoju Wsi M. powstała jakakolwiek strata, zaś wypowiadając się odnośnie kwot wypłaconych z konta Szkoły Podstawowej w M. stwierdził, iż skazana dokonała nadpłaty w wysokości ponad 5.000 zł, a w konsekwencji przypisanie M. F. przez Sąd Okręgowy sprawstwa czynu z art. 284 § 2 kk, w stosunku do Stowarzyszenia Rozwoju Wsi M. , przy braku jakichkolwiek dowodów pozwalających na ustalenie, aby na rachunku tym zaistniała szkoda w kwocie 43.789,35 zł.”*

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zarzut pierwszy dotyczy błędnego rozpoznania apelacji, ale w zakresie, w który w istocie nie był przedmiotem tego zwyczajnego środka odwoławczego. Apelujący nie kwestionował stosowania prawa materialnego w odniesieniu do wskazanych czynów. Tenor apelacji ukierunkowany był a kwestie wadliwych ustaleń faktycznych dotyczących skali przywłaszczonego mienia. Stąd trudno merytorycznie odnieść się do tego zarzutu, gdy ponadto sam skarżący nie uzasadnia go w sposób należyty, a jedynie sygnalizuje, że w orzecznictwie znamię podmiotowe przywłaszczenia interpretuje się w określony sposób, a w przypadku drugiego czynu – skazana nie działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zatem zarzut pierwszy niejako nie ma związku z istotą postępowania apelacyjnego w tej konkretnej sprawie.

Zarzut drugi także nie został dostatecznie uargumentowany. W odniesieniu do opinii biegłego i ostatecznie uznanej za realną szkody w majątku szkoły, Sąd odwoławczy na s. 10-11 uzasadnienia wyroku precyzyjnie i trafnie rekapitułuje ustalenia w tym przedmiocie oraz odnosi się wyczerpująco do apelacji. Wskazuje wprost, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a przede wszystkim z zeznań świadków i protokołu kontroli wynika, iż po przeprowadzonej w czerwcu 2018 r. na podstawie dokumentacji, przedłożonej przez oskarżoną kontroli wynikało, że w kasie stowarzyszenia brakowało 48.843,30 zł. Kwota ta była wynikiem ustaleń, dokonanych przez powołaną przez stowarzyszenie Komisji Rewizyjnej, w której pracach oskarżona osobiście uczestniczyła - i której wyników wówczas nie i kwestionowała. Oskarżona również w toku rozprawy głównej nie podważała rzetelności zeznań świadków w tym zakresie.

Podkreślić w tym miejscu należy, że rażące naruszenie prawa, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, zachodzi wówczas, gdy jest ono niewątpliwe i oczywiste, przy czym chodzi tutaj nie tyle o łatwość stwierdzenia danego uchybienia, ile o jego rangę i natężenie stopnia nieprawidłowości oraz zasadniczy wpływ tego uchybienia na treść orzeczenia odwoławczego (podobnie Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 29 maja 2012 r., II KK 106/12, OSNKW 2012). Kasacja, zwłaszcza z uwagi na konieczność jej sporządzenia przez podmiot profesjonalny, nie może sprowadzać się jedynie do wykazania niezadowolenia z prawomocnego rozstrzygnięcia sądu, ale wskazać konkretnie wady orzeczenia, których charakter jest tak dalece widoczny, że pomimo prawomocności tegoż rozstrzygnięcia musi ono zostać wzruszone.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

